

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/16/2012
Identifikačné číslo spisu:	1008201092
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1008201092.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcov: 1.) X.. C. L., nar. XX. E. XXXX, bytom v I., X., 2.) A. L., nar. XX. B. XXXX, bytom v I., X., obaja zastúpení advokátkou JUDr. Karolínou Staroňovou, so sídlom v Bratislave, Trenčianska 57, proti žalovanému: Obvodný úrad v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Staromestská 6, za účasti účastníkov konania: 1.) A. I., nar. XX. A. XXXX, bytom v I., L., 2) W. I., nar. XX.A. XXXX, bytom v I., L., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-2008/01752-PSO zo dňa 20. mája 2008, konajúc o odvolaní žalobcov v prvom a druhom rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 64/2008-106 zo dňa 11. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 64/2008-138 zo dňa 24. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 64/2008-106 zo dňa 11. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 64/2008-138 zo dňa 24. apríla 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 4S 64/2008-106 zo dňa 11. novembra 2011 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcov proti rozhodnutiu právneho predchodcu žalovaného bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave (ďalej len žalovaný) č. A-2008/01752-PSO zo dňa 20. mája 2008, ktorým zmenil rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Ružinov č. SÚ/2007/5836-26/HAN-27 zo dňa 8. novembra 2007 v časti podmienok pre dokončenie fasády tak, že stavebníci (ďalší účastníci v prvom a druhom rade, pozn. súdu) sú povinní dbať, aby čo najmenej rušili užívanie susednej stavby (vo vlastníctve žalobcov v prvom a druhom rade, pozn. súdu); zateplenie a konečnú úpravu fasády zo strany susednej nehnuteľnosti sú povinní realizovať pomocou vysunutého lešenia z vlastného pozemku a montážnej plošiny, aby vykonávanými prácami nevznikli škody, ktorým možno zabrániť, a to v lehote 6 mesiacov

odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o dodatočnom stavebnom povolení a zároveň povolení užívania predmetnej stavby; v prípade, že pri prácach dôjde k poškodeniu susednej stavby, po ich ukončení sú stavebníci povinní uviesť susednú stavbu do pôvodného stavu, a ak to nie je možné alebo hospodársky účelné, poskytnúť vlastníkovi náhradu podľa všeobecných predpisov o náhrade škody (občianskoprávne predpisy). Vo zvyšnej časti rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že oba správne orgány sa pri rozhodovaní v celom rozsahu vysporiadali s námietkami žalobcov, ktoré boli totožné s námietkami pred správnymi orgánmi a v súdnom konaní; rozhodnutie žalovaného považuje za súladné so zákonom. Zo spisového materiálu mal krajský súd preukázané, že stavebný dozor na stavbe bol vykonávaný U. W. P., autorizovaným stavebným inžinierom, evidenčné č. XXXX*A*X a U. W. L., osobou odborne spôsobilou na výkon stavebného dozoru pre pozemné stavby, evidenčné č. XXXXX*XX*. Obaja v stanovisku z 30. júna 2005 uviedli, že previazanie hydroizolácie prístavby domu žalobcov a budovanej časti renovovaného domu stavebníkov I. umožňuje voľnú dilatáciu domov vo zvislej stykovej škáre od úrovne $\pm 0,000$ domu žalobcov. Skutočnosti preukazujúce vlastníctvo žalobcov ku kanalizačnej prípojke nie sú zo strany žalobcov preukázané žiadnym relevantným dokladom, a preto postup správnych orgánov, ktorým nebolo vyhovené požiadavke žalobcov na prerušenie konania podľa § 137 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) krajský súd považoval za súladný so zákonom. Uviedol, že je jednoznačne preukázané, že ide o zmenu dokončenej stavby „Rekonštrukcia rodinného domu I. - J., D.“, a preto krajský súd považovať námietku žalobcov, že ide o novostavbu, za neopodstatnenú.

Krajský súd tiež konštatoval, že je síce pravdou, že samotný výrok rozhodnutia žalovaného podrobne nešpecifikuje námietky žalobcu, ktorým nevyhovel, avšak krajský súd mal za to, že žalovaný sa s nimi dostatočne vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia a z jeho obsahu je zrejmé, ako správny orgán vec z hmotnoprávneho hľadiska posúdil, s čím sa krajský súd stotožnil a poukázal na to, že účelom správneho konania nie je veci riešiť iba po formálnej stránke.

Krajský súd opravným uznesením č. k. 4S 64/2008-138 zo dňa 24. apríla 2012 opravil spisovú značku rozsudku na stranách 2-16.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v prvom a druhom rade v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhli rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie žalovaného a stavebného úradu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnili si nárok na náhradu trov konania vo výške 134,79 €. Namietali, že stavebníci neuskutočnili zmenu dokončenej stavby, ale zhotovili novú stavbu na mieste pôvodne zaniknutej stavby. Na pojednávaní sa ďalší účastník a zástupca žalovaného vyjadrili, že pôvodné obvodové múry sú momentálne priečkami v dome a že stavali nové základy. Je preto evidentné, že ide o novú stavbu. S týmito skutočnosťami sa krajský súd nevysporiadal, skutkový stav nesprávne právnej posúdil a len mechanicky sa stotožnil s argumentáciou žalovaného. Krajský súd sa nezaoberal argumentáciou a skutočnosťami uvedenými žalobcami na č.l. 44-48 a v rozsudku o tomto vyjadrení nie je ani zmienka. Namietali, že podľa krajského súdu nepreukázali vlastnícke právo ku kanalizačnej prípojke žiadnym relevantným dokladom. Žalobcovia však predložili doklady preukazujúce ich vlastníctvo ku kanalizačnej prípojke - stanovisko BVS, a.s. k spoločnej kanalizačnej prípojke na X. z 2. februára 2005 (v ktorom sa uvádza, že vodovodné a kanalizačné prípojky sú vo vlastníctve žalobcov ako vlastníkov nehnuteľností), žiadosť žalobcov o vyjadrenie Bratislavskej vodárenskej spoločnosti, a.s. (ďalej len BVS, a.s.), kúpno-predajnú zmluvu z 28. mája 1979 (ktorou prešlo vlastníctvo kanalizačnej prípojky na žalobcov), záznam z ústneho pojednávania z 2. júna 2005 (na ktorom bola predložená kúpno-predajná zmluva dokladujúca vlastníctvo ku kanalizačnej prípojke). V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na § 4 ods. 7 (správne má byť ods. 6, pozn. súdu) zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 442/2002 Z. z.), podľa ktorého vlastníkom kanalizačnej prípojky je osoba, ktorá zriadila prípojku na vlastné náklady.

Žalobcovia v odvolaní nesúhlasili s názorom krajského súdu, že vyjadrením BVS, a.s. nedošlo k uloženiu povinnosti na vybudovanie novej kanalizačnej prípojky, pretože je v rozpore s § 23 ods. 4 zákona č. 442/2002 Z. z. BVS, a.s., ktorá prevádzkuje verejné vodovody a kanalizácie podľa zákona č. 442/2002 Z. z., vo vyjadrení uviedla, že je potrebné ukončiť stavebné konanie až na základe kladného stanoviska ich spoločnosti. Takisto žalobcovia nesúhlasili s názorom krajského súdu, že je síce pravdou, že samotný výrok rozhodnutia žalovaného podrobne nešpecifikuje námietky žalobcov, ktorým nevyhovelo, avšak z obsahu rozhodnutia je zrejmé, ako správny orgán vec z hmotnoprávneho hľadiska posúdil. V tomto kontexte žalobcovia poukázali na to, že záväzným je výlučne výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie; poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/430/2009, 5Sžo/122/2010, R 33/2006, R 56/1995 a na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2S 172/2007.

Podľa názoru žalobcov krajský súd pochybil aj v tom, že do konania pribral vedľajších účastníkov manželov I. a uznesenie o ich pribratí do konania obsahovalo nesprávne poučenie o oprávnom prostriedku. Podľa názoru žalobcov Občiansky súdny poriadok v piatej časti inštitút vedľajšieho účastníka neupravuje. Navyše, proti uzneseniu o pribratí účastníka do konania je možné podať opravný prostriedok podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 211 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Nesúhlasili s názorom krajského súdu, že manželia I. aj keď sú účastníkmi správneho konania, výsledkom tohto sporu môžu byť dotknuté ich práva a povinnosti. Manželia I. nemôžu vystupovať ako účastníci konania, pretože podľa názoru žalobcov § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku priamo pomenúva účastníkov v konaní podľa druhej hlavy piatej časti bez možnosti pristúpenia tretích osôb. Na pojednávaní pred krajským súdom 11. novembra 2011 bol vypočutý p. I., ktorý sa rozsiahlym spôsobom vyjadril ku konaniu ako aj k stavebnému konaniu pred správny orgánom a uviedol, že s rozhodnutím správneho orgánu súhlasí. Napriek tejto skutočnosti sa jeho vystúpenie neuviedlo do zápisnice o pojednávaní, ktoré sa začalo o 9,00 hod. a skončilo o 10,15 hod., pričom zápisnica obsahuje len jednu stranu, ktorá nezodpovedá skutočnému priebehu pojednávania.

Žalobcovia tiež namietali nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktoré nezodpovedá požiadavkám § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd v odôvodnení neuviedol žiadne vlastné úvahy, ktorými sa riadil, neuviedol, ako sa vysporiadal s námietkami žalobcov. Poukázali tiež na formálne pochybenie týkajúce sa označenia spisovej značky na druhej až pätnástej strane rozsudku.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Žalobcovia v odvolaní uviedli tie isté skutočnosti, s ktorými sa už žalovaný vysporiadal vo vyjadrení k žalobe.

Ďalší účastníci v prvom a druhom rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedli, že podľa nich nie sú dôvody na zmenu pôvodného rozhodnutia krajského súdu. Argumenty uvedené v odvolaní sa nezakladajú na pravde, ignorujú technické normy a právne normy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu napadnutom v odvolaní spolu s výrokom o náhrade trov konania, pretože ide o závislý výrok, ktorý nebol napadnutý odvolaním (§ 212 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v prvom a druhom rade nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil, s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

S účinnosťou od 1. januára 2013 došlo k zrušeniu krajských stavebných úradov zákonom č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 1 písm. b/). Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 citovaného zákona pôsobnosť krajských stavebných úradov ustanovená osobitnými predpismi prechádza na obvodné úrady v sídlach krajov. V predmetnej veci v druhom stupni rozhodoval bývalý Krajský stavebný úrad v Bratislave, preto jeho právnym nástupcom je

Obvodný úrad v Bratislave, ktorý má procesnú spôsobilosť konať v súdnom konaní (§ 2 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konal s Obvodným úradom v Bratislave ako s právnym nástupcom žalovaného, a teda účastníkom tohto preskúmavacieho konania (§ 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, § 1 písm. b/, § 2 ods. 1 zákona č. 345/2012 Z. z., § 2 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z. z.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. A/2008/2461/PSO, zistil, že stavebníci - ďalší účastníci v prvom a druhom rade - požiadali stavebný úrad o vydanie stavebného povolenia na rekonštrukciu jestvujúceho rodinného domu, ktorý sa nachádza na pozemku parc. č. XXXXX/X v k. ú. J.. V predmetnej právnej veci, tak ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia žalovaného, ide v poradí už o tretie rozhodnutie stavebného úradu o povolení stavby a následnej kolaudácie:

1. Stavebný úrad Mestská časť Bratislava - Ružinov rozhodnutím č. RSP-2003/15041-4/KUE zo dňa 26. augusta 2003 povolil stavbu „Rekonštrukcia rodinného domu s prístavbou a nadstavbou podkrovia“ stavebníkom;

a. bývalý Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. W-1733/2003-HVR z 1. decembra 2003 stavebné povolenie zrušil;

2. Stavebný úrad Mestská časť Bratislava - Ružinov dodatočne povolil zmenu dokončenej stavby rozhodnutím č. RSP-2004-10897-11/KUE zo dňa 10. septembra 2004;

a. bývalý Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. A-4478/2004-HVR zo dňa 7. januára 2004 (správne má zrejme byť 7. januára 2005) zrušil rozhodnutie stavebného úradu;

3. Stavebný úrad Mestská časť Bratislava - Ružinov vydal rozhodnutie č. SÚ/2007/5836-26/HAN-27 zo dňa 8. novembra 2007, ktorým bolo dodatočne povolená stavba „Rekonštrukcia rodinného domu I. - J., D.“ - tri bytové jednotky, na pozemku parc. č. XXXXX/X, k. ú. J., stavebníkom A. I. a manželke W. I. a zároveň podľa § 82 ods. 1 stavebného zákona a § 20 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. stavebný úrad povolil predmetnú stavbu užívať. Pre dokončenie fasády určil stavebníkom podmienky a rozhodol o námietkach susedov A. L. a manželky X. C. L., tak že námietkam týkajúcim sa riešenia odpadového zvodu, rozvodu vody, umiestnenia sanitárnych zariadení a ukončenia fasády vyhovel, ostatným námietkam nevyhovel. K zlúčeniu konania o dodatočnom povolení stavby a kolaudačného konania na predmetnú stavbu došlo preto, lebo stavba stavebníkov bola v čase konania už ukončená. Stavebný úrad v odôvodnení rozhodnutia o nevyhovení námietkam žalobcov uviedol, že žalobcovia hodnoverným spôsobom nepreukázali výlučné vlastníctvo ku kanalizačnej prípojke, preto stavebný úrad nepostupoval podľa § 137 stavebného zákona. Stavebný úrad sa nezaoberal otázkou náhrady škody, pretože ju rieši súd v občianskom súdnom konaní. V stavebnom konaní stavebný úrad neprihliadol na stanovisko BVS, a.s., ale poukázal na posúdenie existujúcej dimenzie kanalizačného potrubia prípojky vypracované U.. Z. D., autorizovaným stavebným inžinierom pre technické, technologické vybavenie stavieb, zo dňa 20. mája 2005, podľa ktorého je existujúce kanalizačné potrubie prípojky DN 150 schopné odvádzať maximálnu sekundovú kapacitu odpadovej splaškovej vody z oboch rodinných domov s dostatočnou kapacitnou rezervou; postačujúcou by bolo aj potrubie so svetlosťou DN 125.

a. Bývalý Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. A-2008/01752-PSO zo dňa 20. mája 2008 zmenil rozhodnutie stavebného úradu č. SÚ/2007/5836-26/HAN-27 zo dňa 8. novembra 2007 v časti podmienok pre dokončenie fasády tak, že stavebníci sú povinní dbať, aby čo najmenej rušili užívanie susednej stavby; zateplenie a konečnú úpravu fasády zo strany susednej nehnuteľnosti sú povinní realizovať pomocou vysunutého lešenia z vlastného pozemku a montážnej plošiny, aby vykonávanými prácami nevznikli škody, ktorým možno zabrániť, a to v lehote šesť mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o dodatočnom stavebnom povolení a zároveň povolení užívania predmetnej stavby; stavebníci sú povinní oznámiť vlastníčkovi susednej nehnuteľnosti začatie dokončovacích prác ešte pred ich zahájením; ukončenie týchto prác sú stavebníci povinní oznámiť stavebnému úradu; v prípade, že pri prácach dôjde k poškodeniu susednej stavby, po ich ukončení sú stavebníci povinní uviesť susednú stavbu do pôvodného stavu, a ak to nie je možné alebo hospodársky účelné, poskytnúť vlastníčkovi náhradu podľa všeobecných predpisov o náhrade škody (občianskoprávne predpisy). Vo zvyšnej časti rozhodnutie stavebného úradu potvrdil. Žalovaný uviedol, že určením podmienky pre dokončenie fasády správne orgány vyšli žalobcom v ústrety. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že žalobcovia na jednej

strane pri kolaudácii stavby namietali nedokončenú fasádu, no na druhej strane sami nesúhlasia s vykonaním dokončovacích prác. Pri riešení kanalizačnej prípojky a existujúcej kanalizácie žalovaný vychádzal z posúdenia existujúcej dimenzie kanalizačného potrubia prípojky zaoberajúcim sa odvádzaním zvýšeného množstva splaškových vôd z troch bytových jednotiek vypracovaného U.. Z. D., autorizovaným stavebným inžinierom pre technické, technologické vybavenie stavieb. Pre žalovaného je takýto posudok platným dokladom, pretože ho vypracovala odborne spôsobilá autorizovaná osoba, ktorá zaň nesie zodpovednosť. Žalovaný zároveň uviedol, že zastavaním revíznej šachty žalobcami, ktorá pôvodne slúžila pre oba rodinné domy (žalobcov aj stavebníkov), žalobcovia zasiahli nepriamo aj do práv stavebníkov; šachta sa mala premiestniť na nezastavanú časť pozemku. Skutočnosť, že šachta nie je voľne dostupná a prípadné poruchy by bolo možné riešiť len stavebným zásahom do ich rodinného domu, bola spôsobená stavebnou činnosťou žalobcov. Pripomienku žalobcov, aby si stavebníci vybudovali domovú čistiareň odpadových vôd, je podľa žalovaného neodôvodnená. Žalovaný ďalej uviedol, že nebude reagovať na námietku žalobcov ohľadom pravdepodobného napojenia sa na existujúcu kanalizačnú prípojku aj ďalšími dvoma domami (keďže existujúca kanalizačná prípojka pokračuje smerom cez dve nehnuteľnosti), pretože nie je predmetom konania riešiť kanalizačnú sieť v celom katastrálnom území J.. Tvrdenia žalobcov o neodbornom prevedení hydroizolácie, o príčinách vzniku škôd, nemožnosti napojenia sa na existujúcu kanalizačnú prípojku neboli v priebehu konania podložené relevantným dôkazmi, výpočtami ani meraniami.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa riadne vysporiadal so skutkovým aj právnym stavom, reagoval na všetky námietky žalobcov, niektoré zohľadnil (týkajúce sa odpadového zvodu, rozvodu vody, umiestnenia sanitárnych zariadení, dokončenia fasády) a ostatné zamietol, tak ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia stavebného úradu č. SÚ/2007/5836-26/HAN-27 zo dňa 8. novembra 2007. Stavebný úrad zároveň v citovanom rozhodnutí v prospech žalobcov uložil stavebníkom podmienku pre dokončenie fasády tak, aby žalobcovia boli čo najmenej dotknutí a obťažovaní v užívaní svojho rodinného domu a príslušného pozemku - zateplenie a konečná úprava fasády má byť realizovaná pomocou vysunutého lešenia a montážnej plošiny z pozemku stavebníkov, zároveň majú stavebníci dbať na prevenciu vzniku škôd na stavbe žalobcov a v prípade ich vzniku majú po skončení uviesť stavbu žalobcov do pôvodného stavu, ak to nie je možné alebo hospodársky účelné, poskytnúť žalobcom náhradu podľa všeobecných predpisov o náhrade škody. Žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí č. A-2008/01752-PSO zo dňa 20. mája 2008 uvedenú podmienku ešte sprísnil uložením lehoty šesť mesiacov na dokončenie fasády a povinnosťou stavebníkov komunikovať so žalobcami ohľadom začatia dokončovacích prác. Uvedené je plne v súlade so stavebným zákonom (§ 88a ods. 1, § 88a ods. 4). V konaní nebol preukázaný rozpor stavby s verejným záujmom, preto nebolo potrebné stavbu odstrániť (§ 88 ods. 1 písm. b/, § 88a ods. 1 stavebného zákona).

Pri posúdení námietky žalobcov ohľadom kanalizačnej prípojky, je potrebné uviesť, že v predmetnej právnej veci bolo konanie začaté v roku 2003 a k 1. novembru 2005 došlo k novelizácii stavebného zákona zákonom č. 479/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (vrátane zavedenia postavenia dotknutých orgánov a ich záväzných stanovísk podľa § 140a, § 140b stavebného zákona, § 88a ods. 1 druhej vety, ods. 9 stavebného zákona). Podľa prechodného ustanovenia § 141 ods. 11 stavebného zákona správne konania začaté podľa tohto zákona pred 1. novembrom 2005 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2005. Na základe toho je možné za súhlasné stanoviská považovať len stanoviská orgánov štátnej správy - v predmetnej právnej veci Hlavného mesta SR Bratislavy a bývalého Okresného úradu v Bratislave, odboru životného prostredia. Stanoviská BVS, a.s. z 2. februára 2005 a autorizovaného stavebného inžiniera U.. Z. D. z 20. mája 2005 sa týkajú kanalizačnej prípojky, pričom každé z nich má iný záver; ide o subjekty, ktoré v predmetnej právnej veci nemajú postavenie dotknutých orgánov podľa § 140a, § 141 ods. 11 stavebného zákona. BVS, a.s. odporúča stavebníkom výstavbu novej kanalizačnej prípojky a U.. Z. D. tvrdí, že existujúca kanalizačná prípojka DN 150 je dostatočná pre obe stavby, dokonca by stačilo aj potrubie so zakreslenou svetlosťou DN 125. Stavebný úrad aj žalovaný postupovali podľa posudku U.. Z. D. ako odborne spôsobilej autorizovanej osoby. Správne orgány oboch stupňov nezohľadnili námietku žalobcov o odvádzaní dažďovej vody do kanalizácie, pretože nie je v súlade s právnymi predpismi, a navyše

stavebníci preukázali (čo stavebný úrad aj na mieste samom preveril), že dažďové vody sú odvádzané do vsakovacích šácht umiestnených na pozemku stavebníkov. Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal dôvod o tomto zistení pochybovať a zároveň rovnako ako správne orgány oboch stupňov a krajský súd poukazuje na skutočnosť, že žalobcovia vlastnou stavebnou činnosťou zastavali kanalizačnú šachtu, nad ktorou sa nachádza prístavba žalobcov (jedna izba, predsieň a WC). Bolo v záujme tak žalobcov ako aj stavebníkov, aby kanalizačná prípojka bola voľne prístupná a v prípade havarijnej situácie by bolo možné havarijný stav operatívne riešiť vo voľnom priestore bez obmedzenia stavbou. Najvyšší súd Slovenskej republiky pripúšťa, že v súčasnej situácii, kedy je kanalizačná prípojka zastavaná prístavbou žalobcov a nachádza sa v pivnici prístavby, spôsobuje v prípade možného havarijného stavu určitý diskomfort a zvýšené komplikácie pri jeho odstraňovaní, ktorý si však žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia, privodili sami vlastnou činnosťou. Bude preto vecou dohody medzi žalobcami a stavebníkmi, aby situáciu, ak ju vôbec považujú za nevyhovujúcu, riešili. Správne orgány ju vyriešili v rámci svojich kompetencií a v súlade so stavebným zákonom.

Ohľadom preukázania vlastníckeho práva ku kanalizačnej prípojke Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, že žalobcovia nepreukázali vlastnícke právo ku kanalizačnej prípojke. Účastník konania má v konaní dve povinnosti: povinnosť tvrdiť aj povinnosť preukázať svoje tvrdenia. Žalobcovia síce tvrdili, že sú vlastníckmi kanalizačnej prípojky, avšak listinnými dôkazmi to nepreukázali, neodkázali na žiadne zákonné ustanovenia, nepreukázali ani na koho náklady bola kanalizačná prípojka v roku 1940 postavená. V kúpnej zmluve uzatvorenej medzi D. L. s manželkou a A. L. s manželkou ani v rozhodnutiach o prípustnosti stavby č. Výst/327/3812/73/Sit-18 zo 17. mája 1973 a o povolení k trvalému užívaniu stavby č. Výst/328/404/1974/Sit-1 zo 17. januára 1974 nie je riešená kanalizačná prípojka, nie je uvedené, na koho náklady bola kanalizačná prípojka vybudovaná. Na základe uvedeného nie je možné jednoznačne určiť, že vlastníckmi kanalizačnej prípojky sú žalobcovia v prvom a druhom rade. Preto nebol stavebný úrad povinný postupovať podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona a odkázať žalobcov na občianske súdne konanie. Žalobcom však nič nebránilo, aby občianske súdne konanie iniciovali sami, informovali o tom stavebný úrad a žiadali o prerušenie stavebného konania. Žalobcovia však uvedeným spôsobom nepostupovali, neiniciovali občianske súdne konanie a ani nežiadali o prerušenie stavebného konania. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil túto námietku žalobcov ako nedôvodnú a postup krajského súdu ako súladný so stavebným zákonom; krajský súd sa preto jednoznačne vyjadril aj k námietkam žalobcov uvedeným v replike žalobcov k vyjadreniu žalovaného na č.l. 44 - 48 súdneho spisu.

V súvislosti s námietkou žalobcov o pribratí stavebníkov do súdneho preskúmvacieho konania ako ďalších účastníkov Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že nejde o inštitút vedľajšieho účastníka podľa § 93 Občianskeho súdneho poriadku, ale o inštitút ďalších účastníkov súdneho preskúmvacieho konania podľa § 250 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Inštitút ďalších účastníkov bol zavedený zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 15. októbra 2008. Krajský súd preto správne uznesením č. k. 4S 64/2008-40 zo dňa 11. augusta 2011 podľa ustanovenia § 250 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku pribral do konania účastníkov správneho konania A. I. a W. I. - stavebníkov, ktorí môžu byť rozhodnutím krajského súdu priamo dotknutí na ich právach a právom chránených záujmoch. Krajský súd správne poučil účastníkov konania o oprávnom prostriedku podľa § 246c ods. 1 druhá veta v spojení s § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, teda že proti uzneseniu krajského súdu nie je prípustný opravný prostriedok, pretože to zákon v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku výslovne neupravuje. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že krajský súd nepostupoval podľa § 93 Občianskeho súdneho poriadku a do konania nepribral vedľajších účastníkov. Na základe uvedených skutočností je námietka žalobcov nesprávna a nezodpovedá § 250 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku.

Ku kolaudácii stavby stavebníkov Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v zmysle § 76 ods. 1 stavebného zákona dokončenú stavbu, prípadne jej časť spôsobilú na samostatné užívanie alebo tú časť

stavby, na ktorej sa vykonala zmena alebo udržiavacie práce, pokiaľ tieto stavby vyžadovali stavebné povolenie, možno užívať len na základe kolaudačného rozhodnutia. V kolaudačnom konaní stavebný úrad najmä skúma, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení, či skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení. Nedokončenie fasády jednej strany domu nespôsobuje nefunkčnosť stavby stavebníkov a v predmetnej právnej veci nebráni skolaudovaniu stavby. V konaní nebol zistený dôvod uvedený v § 81b stavebného zákona, ktorý by odôvodňoval nevydanie kolaudačného rozhodnutia. Napokon, samotný spôsob dokončenia fasády stavby žalobcovia v stavebnom konaní namietali a stavebný úrad spolu so žalovaným určili podmienku na jej dokončenie z hľadiska času a spôsobu, ktorý je v prospech žalobcov.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 64/2008-106 zo dňa 11. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 64/2008-138 zo dňa 24. apríla 2012 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobcovia v prvom a druhom rade nemali v odvolacom konaní úspech, žalovanému náhrada trov konania neprináleží a ďalší účastníci v prvom a druhom rade, ktorí boli v konaní úspešní, si náhradu trov konania neuplatnili.

Pokiaľ žalobcovia namietajú neúplnosť zápisnice o pojednávaní pred Krajským súdom v Bratislave dňa 11. novembra 2011, kompetentným rozhodnúť o tejto námietke je podľa § 40 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku predseda senátu Krajského súdu v Bratislave, ktorý vo veci konal a rozhodoval, a nie Najvyšší súd Slovenskej republiky. O námietke žalobcov proti zneseniu zápisnice o pojednávaní preto po vrátení spisu Krajskému súdu v Bratislave rozhodne predseda senátu Krajského súdu v Bratislave, ktorý vo veci konal a rozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.